

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. D. (D.)**

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 8 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 24/22, zmieniającego wyrok łączny Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 30 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 28/21,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 sierpnia 2025 r.,

wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania orzeczenia, co do którego złożono wniosek o wznowienie (sygnalizację),

na podstawie art. 532 § 2 *a contrario* k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

UZASADNIENIE

W dniu 4 czerwca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy A. D., sygnalizujący – w oparciu o przepis art. 9 § 2 k.p.k. – potrzebę wznowienia z urzędu postępowania w sprawie Sądu Okręgowego we Tarnobrzegu o sygn. II K 28/21, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 8 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 24/22. W piśmie zawarty został także wniosek

o wstrzymania objętego sygnalizacją orzeczenia, tj. wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 8 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek obrońcy na uwzględnienie nie zasługuje.

Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., stosowanego w postępowaniu wznowieniowym odpowiednio (art. 545 § 1 k.p.k.), ma charakter wyjątkowy. O zastosowaniu tej instytucji powinna przesądzać ranga podniesionego uchybienia, a w związku z tym bardzo wysoki stopień prawdopodobieństwa uchylenia orzeczenia, przy jednoczesnym uznaniu, że jego wykonywanie przed rozpoznaniem kasacji (wniosku o wznowienie postępowania) spowodowałoby wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla osoby, której orzeczenie dotyczy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22).

Dokonywana na potrzeby rozpoznania sygnalizowanych piśmie obrońcy uchybień określonych w art. 439 § 1 i 2 k.p.k. analiza akt badanej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziściła się w tym wypadku jedna z dwóch przesłanek uzasadniających wstrzymanie wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k.

Wprawdzie wznowienie z urzędu postępowania w przedmiocie wyroku Sądu drugiej instancji łącznego, będącego orzeczeniem reformatoryjnym co do orzeczonej przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu kary łącznej, co najmniej w oparciu o przesłankę z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., uznać należy – nawet na obecnym etapie postępowania – za wysoce uprawdopodobnione, jednak jak to wskazano wyżej nie jest to jedyna okoliczność pozwalająca na zastosowanie instytucji, o jakiej mowa w powołanym wyżej przepisie art. 532 § 1 k.p.k.

Drugą z koniecznych przesłanek jest wykazanie, że dalsze wykonywanie orzeczenia będzie skutkowało nieodwracalnymi, negatywnymi skutkami dla skazanego.

W niniejszej sprawie o takiej sytuacji nie może być mowy.

Stosownie do treści art. 575 § 1 k.p.k., jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodzi potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego

uprawomocnienia się poprzedni wyrok łączny traci moc. Jeżeli natomiast jeden z wyroków stanowiących podstawę wyroku łącznego ulega uchyleniu lub zmianie, wyrok łączny traci moc, a sąd w miarę potrzeby wydaje nowy wyrok łączny (art. 575 § 2 k.p.k.).

W związku z powyższym, nawet ewentualne uchylene – dotkniętego wadą stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą – orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie zapadłego pod sygn. akt II Aka 24/22, co może mieć niewątpliwie wpływ na wyrok łączny, który zostanie wydany w przyszłości przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu w sprawie o sygn. akt II K 41/23, o której mowa w piśmie obrońcy z dnia 1 lipca 2025 r., nie spowoduje, że nie będą podlegały wykonaniu wcześniejsze wyroki wydane wobec A. D., w tym wyrok łączny Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 21 lipca 2020 r., sygn. akt II K 71/19, którym orzeczono karę łączną 10 lat pozbawienia wolności. Uwzględniając tę karę łączną oraz inne kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami jednostkowymi, które nie zostały objęte zaskarżonym obecnie wyrokiem łącznym, a także dane uzyskane przez Sąd Najwyższy z systemu NOE-SAD (k. 15 – 17 akt SN) oczywistym jest, że wykonywane odrębnie kary objęte wszystkimi wydanymi wobec skazanego wyrokami skutkować będą jego pozbawieniem wolności do roku 2044. Co więcej, kara łączna orzeczona wyrokiem co do którego wniesiona została sygnalizacja, będzie wykonywana dopiero od roku 2034.

Z tych względów, nie znajdując racji, które wskazywałyby na nieodwracalne dla skazanego skutki dalszego wykonywania prawomocnie orzeczonej kary, która na dzień dzisiejszy wykonywana przecież nie jest, postanowiono jak w części dyspozytywnej.

[J.J.]

[r.g.]

